

กรณีศึกษา

ตามแนวทางคำพิพากษาศาลปกครอง ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน

องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี
กองการเจ้าหน้าที่

คำนำ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี โดยฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม สังกัดกองการเจ้าหน้าที่ จัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-Book) กรณีศึกษาตามแนวทางคำพิพากษาศาลปกครองที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน เนื่องจากเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาการกระทำความผิดวินัยของข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้างในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-Book) ฉบับนี้จะรวบรวมกรณีศึกษาเกี่ยวกับการกระทำความผิดวินัยที่มักจะพบบ่อยอยู่เสมอในการปฏิบัติงานราชการ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี หวังว่าหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-Book) ฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่างในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี เพื่อการปฏิบัติราชการตามภารกิจให้ เป็นไปตามระเบียบ กฎหมายด้วยความเคร่งครัด เพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดวินัย และบรรลุลวุดฤประสงค์ในการปฏิบัติราชการต่อไป

ฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม
กองการเจ้าหน้าที่

สารบัญ

1. ภาระกิจที่หน้าทีราชการ

Page : 1-5

2. ภาระกิจด้านการปฏิบัติหน้าที่

Page : 6-9

3. ภาระกิจในการเบิกค่าเช่าบ้าน

Page : 10-14

4. ภาระกิจการจัดซื้อจัดจ้าง

Page : 15-29

5. ภาระกิจติดสินบน

Page : 30-37

6. ภาระกิจมีพฤติกรรมชู้สาว

Page : 38-40

7. ภาระกิจ ป.ป.ช. ข้อมูลความผิดวินัยร้ายแรง

Page : 41-44

1. กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ

ในการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการ นอกจากจะต้องปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องที่ตนมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาแล้ว จะต้องรักษาวินัย อย่างเคร่งครัด ไม่กระทำผิดวินัย กรณีที่ไม่อาจมาปฏิบัติราชการไม่ว่าจะมีสาเหตุจากเรื่องใดก็ตาม จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือมติ คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลาประเภทนั้น หากไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง อาจเป็นความผิดวินัยได้ ดังเช่น การที่ข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่า 15 วันโดยไม่มีเหตุอันสมควร ก็

ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ 17 แห่งประกาศ ก.จ.จ.กาญจนบุรี เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2563 ซึ่งการพิจารณาความผิดทางวินัยดังกล่าว จะต้องพิจารณา **เหตุผลอันสมควร** ของการละทิ้ง หน้าที่ราชการและระยะเวลาต้อง **ติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน**

คดีปกครองที่หยิบยกมาเป็นอุทธรณ์นี้ นอกจากจะมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับเหตุผลอันสมควรและการนับระยะเวลาว่าจะต้องนับ ต่อเนื่องรวมวันหยุดราชการด้วยหรือไม่แล้ว ศาลปกครองสูงสุดยังได้วางหลักปฏิบัติราชการว่า ในการปฏิบัติ หน้าที่ของข้าราชการจะต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะภายใต้ภารกิจในกลุ่มงานที่มีคำสั่งแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่

ข้อพิพาทในคดีนี้มูลเหตุเกิดขึ้นจากการที่ข้าราชการไม่มาปฏิบัติราชการติดต่อกันต่อเนื่องเกินกว่า 15 วันโดยไม่ได้ส่งใบลาหรือแจ้งผู้บังคับบัญชาถึงเหตุที่ไม่อาจมาปฏิบัติราชการได้และในช่วง ระหว่างวันที่ขาดราชการมีวันหยุดราชการด้วย หลังจากการมีการสอบสวนวินัยร้ายแรง ผู้มีอำนาจได้ออกคำสั่ง ปลดออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วันโดยไม่มีเหตุผล อันสมควรหรือโดยมิพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามข้อ 10 แห่งประกาศ ก.จ.จ.กาญจนบุรี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2563

ผู้ฟ้องคดีขาดราชการระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 ระหว่างวันที่ ขาดราชการ ดังกล่าวมีวันหยุดราชการ คือ วันเสาร์-อาทิตย์และวันหยุดชดเชยสำหรับวันหยุด นักชดเชย โดยผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า การนับวันขาดราชการได้มีการนับวันหยุดราชการ รวมเข้าไปด้วยซึ่งหากหักวันดังกล่าวออกจะถือว่ามิได้ขาดราชการติดต่อกันเกิน 15 วัน ตามที่ ถูกกล่าวหา นอกจากนี้ ในวันที่ 3 ถึงวันที่ 5 ธันวาคม 2553 โรคเก๊าท์ซึ่งเป็นโรคประจำตัว ของผู้ฟ้องคดีกำเริบ จึงได้โทรศัพท์ไปปรึกษาแพทย์โดยได้รับคำแนะนำให้ซื้อยามาทาน และ ในวันที่ 11 ถึงวันที่ 12 ธันวาคม 2553 ได้ออกปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยผู้บังคับบัญชาที่ทราบ และได้อนุญาตด้วยวาจาแล้ว จึงไม่ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการ

ปัญหาว่า ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุ อันสมควรขาดราชการหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยคดีนี้โดยมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ประเด็นแรก ในการปฏิบัติหน้าที่ ร่วมกับ เจ้าหน้าที่อื่นตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง (วันที่ 11 ถึงวันที่ 12 ธันวาคม 2553) นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เป็นการ ปฏิบัติหน้าที่อื่นที่ไม่ใช่หน้าที่ตามภารกิจ ในกลุ่มงาน ของตน ดังนั้น จะถือว่าเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการ หรือไม่ ? ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัย วางหลักการปฏิบัติ ราชการไว้ว่า ในการปฏิบัติราชการต้องปฏิบัติงาน เฉพาะงานในกลุ่มงานตามที่ ผู้มีอำนาจได้มีคำสั่งให้ปฏิบัติ หน้าที่ เว้นแต่ผู้มีอำนาจบังคับบัญชาจะสั่งการเป็นอย่างอื่น โดยข้าราชการทุกคน ต้องใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ภายในขอบเขตอำนาจและหน้าที่ของตน ซึ่งการพิจารณาว่าข้าราชการผู้นั้น มีหน้าที่ใดนั้น พิจารณาได้ดังนี้ 1.) พิจารณาจากระเบียบ และกฎหมาย, 2.) พิจารณาจากมาตรฐานการกำหนดตำแหน่ง, 3.) พิจารณาจากคำสั่งหรือ การมอบหมายของผู้บังคับบัญชา และ 4.) พิจารณาจากพฤติการณ์

ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ปฏิบัติราชการเฉพาะงานในกลุ่มบังคับโทษปรับ เว้นแต่ผู้ซึ่งมีอำนาจบังคับบัญชาจะสั่งการเป็นอย่างอื่น **เมื่อไม่ปรากฏว่ากลุ่มบังคับโทษปรับที่ผู้ฟ้องคดีสังกัดอยู่มีภารกิจ และไม่ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาคนใดมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติภารกิจอื่น** นอกเหนือจากภารกิจในกลุ่มงานของตน จึงเป็นการกระทำนอกเหนือหน้าที่และไม่อาจถือได้ว่าในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติราชการ

ประเด็นที่สอง การที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการถือว่ามีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ ? โดยผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ส่งใบลาหรือแจ้งสาเหตุให้ผู้บังคับบัญชาทราบและภายหลังได้แสดงใบรับรองแพทย์ของโรงพยาบาลของรัฐ ซึ่งได้ออกภายหลังจากรวันที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการถึง 3 เดือน ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า จากข้อความที่ระบุในใบรับรองแพทย์ ประกอบกับถ้อยคำที่นายแพทย์ ให้ไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง ได้ความว่า ใบรับรองแพทย์ที่ออกให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการบันทึกอาการของโรคตามที่ได้มีการสอบถามประวัติการเจ็บป่วยของคนไข้จากคำบอกเล่าของผู้ฟ้องคดี โดยที่ไม่ได้มีประวัติทางการแพทย์อื่นมาประกอบการวินิจฉัยโรคว่า ในระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยตามที่ผู้ฟ้องคดีบอกเล่าจริงหรือไม่ อีกทั้งใบรับรองแพทย์ ได้ออกภายหลังจากรวันที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการถึง 3 เดือน จึงรับฟังไม่ได้ว่าในระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วย ด้วยโรคเก๊าท์ดังที่กล่าวอ้าง การไม่มาปฏิบัติราชการในระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

ประเด็นที่สาม การนับระยะเวลาละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน ต้องนับวันหยุดราชการรวมเข้าไปด้วยหรือไม่ ? ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ต้องนับต่อเนื่องกันและเป็นไปตามแนวทางที่คณะกรรมการ ข้าราชการพลเรือนได้เคยพิจารณา วินิจฉัยไว้แล้วตามนัยหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร. 0709.2/1000 ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 2537 ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการในระหว่างวันที่ 3 ถึงวันที่ 20 ธันวาคม 2553 รวม 18 วัน ซึ่งมีวันหยุดราชการอยู่ระหว่างช่วงกลางของวันที่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการ ติดต่อกันในคราวเดียวกัน โดยไม่ได้ส่งใบลาหรือแจ้งสาเหตุในการไม่มาปฏิบัติราชการให้ผู้บังคับบัญชาหรือต้นสังกัดทราบ **จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ** อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 85 (3) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

คำพิพากษาดังกล่าวเป็นอุทาหรณ์ที่ดีในการปฏิบัติหน้าที่ราชการว่า การปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการ นอกจากจะต้องปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องที่ตนมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาแล้ว จะต้องรักษาวินัยอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการลา ข้าราชการจะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการลาประเภทนั้น และในกรณีที่มีการขาดราชการโดยมีวันหยุดราชการอยู่ระหว่างวันที่

ขาดราชการติดต่อกันในคราวเดียวกัน การนับวันที่ขาดราชการต้องนับต่อเนื่องกัน หากขาดราชการติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ถือว่าเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่อาจถูกลงโทษถึงขั้นปลดออกจากราชการ ดังเช่นคดีนี้

2. กรณีและเว้นการปฏิบัติหน้าที่

ปล่อยปละละเลย เป็นเหตุให้ลูกน้องยักยอกเงิน ... หัวหน้าไม่พันต้องรับผิดชอบ !

กรณีที่ลูกน้องกระทำการทุจริตในหน้าที่ เช่น ยักยอกเงิน โดยที่หัวหน้ามิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย เพียงแต่ละเลยไม่ตรวจสอบการทำงานของลูกน้องอย่างรอบคอบ เช่นนี้ หัวหน้าจะต้องรับผิดชอบวินัยหรือไม่ ? นับว่าน่าสนใจ โดยเฉพาะผู้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าที่มีลูกน้องปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเงินการบัญชี ดังเช่นอุทากรณ์จากคดีปกครองในฉบับนี้ ซึ่งถือเป็นกรณีตัวอย่างของการที่หัวหน้าหรือ ผู้บังคับบัญชาไม่ตรวจสอบการปฏิบัติงานด้านการเงินของผู้ใต้บังคับบัญชา จนเป็นเหตุให้เกิดการทุจริตยักยอกเงิน และทางราชการได้รับความเสียหาย

โดยเหตุของคดีเกิดขึ้นเมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาล โดยเป็นหัวหน้าการเงินและบัญชี ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงาน ด้านการจัดเก็บค่าบริการบำบัดน้ำเสียของส่วนช่างสุขาภิบาล โดยเป็นคณะกรรมการเก็บรักษาเงิน เก็บเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสียและลงชื่อในใบเสร็จรับเงิน รวมทั้งรับผิดชอบการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างทั่วไปที่ทำหน้าที่เก็บเงินดังกล่าว ต่อมามีการตรวจสอบพบการทุจริตยักยอกเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยคณะกรรมการฯ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีปล่อยปละละเลย ไม่ควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่จัดเก็บค่าบริการบำบัดน้ำเสียให้เป็นไปตามระเบียบที่ทางราชการกำหนดไว้ จนเป็นเหตุให้นางสาว จ. พนักงานจ้างทั่วไปซึ่งทำหน้าที่จัดทำบัญชีและรับ - ส่งเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย กระทำการทุจริต ยักยอกเงิน ทำให้ราชการเสียหาย อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งแต่คณะกรรมการ พนักงานเทศบาลจังหวัดมีมติยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่ง ปลดออกจากราชการ และมีมติยกอุทธรณ์ดังกล่าว

ประเด็นที่น่าสนใจของคดี คือ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ควบคุมดูแลการรับ – ส่งเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย จนเป็นเหตุให้นางสาว จ. ผู้โต้แย้งค้ำประกันสุขภาพทุจริตยกเงินไปเป็นประโยชน์ส่วนตน ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ลงชื่อในใบเสร็จรับเงินแทนผู้อำนวยการสำนักงานการคลัง เป็นคณะกรรมการเก็บรักษาเงินและคณะกรรมการเก็บรักษาบุญแจตุ้ันรัถย รวมทั้ง **รับผิดชอบการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างทั่วไปที่เป็นพนักงานเก็บเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย** ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ ปฏิบัติงานตามที่ ได้รับมอบหมายให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2547 อย่างเคร่งครัด และ**ต้องควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้โต้แย้งค้ำประกันสุขภาพอย่างใกล้ชิด** รวมทั้งจัดทำบัญชีประจำวัน งบดุล งบประจำปี (งบบัญชี) งบทดลอง และบัญชีแยกประเภท ซึ่งต้องละเอียดรอบคอบในการปฏิบัติงานเป็นอย่างมาก

เมื่อนางสาว จ. ให้ถ้อยคำ ว่า หลังจากได้รับเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสียแล้ว จะนำเงินให้ผู้ฟ้องคดี ตรวจสอบใบนำส่งก่อนนำไปฝากธนาคาร **ซึ่งระยะหลังไม่ได้นำสมุดบัญชีเงินฝากให้ผู้ฟ้องคดีดู** โดยนางสาว จ. จะแก้ไขตัวเลขใหม่ และแก้ไขลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีในใบนำฝากเงิน เมื่อฝากเงินแล้วจะทำการแก้ไขสำเนาใบนำฝากเงิน และตกแต่งตัวเลขในสมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยพบข้อผิดพลาด

หรือสงสัยเลย ประกอบกับผู้ฟ้องคดี ยอมรับว่า**ได้ตรวจใบนำฝากเงินบ้าง ไม่ตรวจบ้าง และไม่ได้ตรวจยอดเงินเข้า** โดยจะตรวจสอบเพียงตัวเลขกับเงินนำส่งเพียงอย่างเดียว ไม่เคยตรวจสอบสมุดบัญชีอย่างละเอียด ไม่ได้จัดทำบัญชีประจำวัน งบดุล งบประจำปี ไม่เคยเรียกดูรายงานแสดงฐานะทางการเงิน และไม่ได้จัดเก็บสมุดบัญชีเงินฝากธนาคารไว้ในตู้รับรักษา

การที่ผู้ฟ้องคดีมิได้เอาใจใส่และระมัดระวังในการควบคุมดูแลการรับ – ส่งเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสียของนางสาว จ. ซึ่งหากมีความละเอียดรอบคอบ เอาใจใส่ และระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ของหัวหน้าการเงินและบัญชีอย่างเพียงพอย่อมพบข้อพิรุธได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็หาได้ชี้ให้เพียงพอไม่ และการที่ผู้ฟ้องคดีบายเบี่ยงการรายงานตรวจสอบทางการเงินทั้งที่ผู้อำนวยการส่วนช่างสุขาภิบาลได้ติดตามทวงถามมาตลอดก่อนที่จะทราบ เหตุการณ์ยกยอกเงิน อีกทั้งให้นางสาว จ. จัดเก็บสมุดบัญชีเงินฝากและงบแสดงฐานะการเงินที่ได้รับจากธนาคาร ไว้กับตัวเองเป็นเวลาหลายปี

พฤติการณ์ดังกล่าวถือเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงที่ปล่อยปละละเลยไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ กรณีจัดเก็บค่าบริการบำบัดน้ำเสียดังกล่าว จนเป็นเหตุให้มีการทุจริตยกยอกเงินและราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ซึ่งถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่นายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2) มีมติยืนตามคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

จากอุทหากรณีข้างต้นจึงเป็นข้อเตือนใจสำหรับการปฏิบัติงานราชการไม่ว่าจะในตำแหน่งหน้าที่ใดก็ตาม ผู้ปฏิบัติงานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจำต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่ทางราชการกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ในฐานะเป็น “ผู้บังคับบัญชา” จะต้องรอบคอบและหมั่นตรวจสอบการปฏิบัติงานของ “ผู้ใต้บังคับบัญชา” อยู่เสมอ เพื่อควบคุมและสอดส่องมิให้มีการกระทำใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยเฉพาะงานด้านการเงิน การคลัง เพราะหากปล่อยปละละเลยหรือประมาทเลินเล่อจนเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตหรือเป็นเหตุให้ผู้ใต้บังคับบัญชาอาศัยโอกาสจากหน้าที่กระทำการทุจริตและเกิดความเสียหายขึ้นแก่ทางราชการแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะอ้างว่ามีภาระงานมากหรือหลงลืมมิได้ตรวจสอบข้อมูลเพราะมีรายละเอียดมากมาเป็นข้ออ้างเพื่อไม่ต้องรับผิดชอบในทางวินัยหรือแม้กระทั่งในทางละเมิดไม่ได้

3. กรณีสิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้าน

สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านหรือสิทธิในการเข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการ เป็นสวัสดิการที่หน่วยงานของรัฐจัดให้มีขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับเจ้าหน้าที่ของตน ถึงกระนั้นก็มีเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ทุกคนจะได้เข้าพักหรือได้สิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้านในทุกกรณี หากไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ กรณีที่ข้าราชการได้ซื้อบ้านพักอาศัยโดย กู้เงินจากธนาคารและจำนองบ้านเป็นประกันการชำระหนี้จะถือเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในบ้าน หรือไม่ และหากข้าราชการดังกล่าวได้รับอนุญาตให้เข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการ โดยแจ้งต่อผู้บังคับบัญชาว่าไม่มีบ้านพักเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง จะถือเป็นการสำคัญผิดใน ข้อเท็จจริงที่จะทำให้ไม่มีความผิดทางวินัยฐานกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชาหรือไม่ ?

ผู้ฟ้องคดีเรื่องนี้เป็นข้าราชการตำรวจมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านกับทางราชการตาม พระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. 2527 โดยการนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้ เพื่อซื้อบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้าน ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอใช้สิทธิเข้าพักอาศัยในบ้านพักของ ราชการแทนการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน โดยแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีบ้านพักเป็นกรรมสิทธิ์ของ ตนเองในเขตกรุงเทพมหานคร (ท้องที่ที่รับราชการ) ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับการจัดสรรบ้านพัก ตามที่ขอ แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ) ได้ตั้งกรรมการ สอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี และได้มีคำสั่งลงทัณฑ์กักยามผู้ฟ้องคดีมีกำหนด 3 วัน ฐานกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การแจ้งเท็จดังกล่าวเป็นการสำคัญผิดว่า บ้านที่ติดภาระจำนอง เป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคาร และการเข้าพักอาศัยในบ้านพักของ ทางราชการเป็นการประหยัดงบประมาณ มิได้ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย แต่อย่างไรก็ดี จึงฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อบ้านโดยกู้เงินจากธนาคารเพื่อชำระค่าบ้าน และจำนองบ้านหลังดังกล่าวเพื่อประกันการชำระหนี้แล้วนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้มาเบิกค่าเช่าบ้าน กับทางราชการ บ้านดังกล่าวย่อมเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดี เพราะสัญญาซื้อขายบ้านและที่ดินเป็นการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ กรรมสิทธิ์โอนเมื่อจดทะเบียน เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ชำระราคา และจดทะเบียนรับโอนกรรมสิทธิ์บ้านและที่ดินดังกล่าวแล้วผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ การจำนองบ้านเป็นเพียงการประกันการชำระหนี้เท่านั้น การที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งผู้บังคับบัญชาว่าไม่มีบ้านพักเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อต้องการจะได้เข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการจึงเป็นการกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชา หากผู้ฟ้องคดีได้รับการจัดสรรให้เข้าพักในบ้านพักของทางราชการย่อมเป็นการตัดสิทธิข้าราชการอื่นที่เดือดร้อนกว่าและมีสิทธิยิ่งกว่าผู้ฟ้องคดีจึงถือว่าทางราชการได้รับความเสียหาย พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยฐานกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 5 (6) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. 2477 ซึ่งมีระดับการลงทัณฑ์กักขังหรือกักขัง และถือได้ว่าผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยโดยถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่ กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับการดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจแล้ว ดังนั้น จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่ทางราชการจัดให้มีบ้านพักสำหรับข้าราชการพักอาศัยมีเจตนารมณ์ที่จะให้สิทธิกับข้าราชการที่ได้รับความเดือดร้อนเรื่องที่อยู่อาศัยเนื่องจากไม่มีบ้านพักอาศัยเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ในพื้นที่ที่ตนต้องไปทำงานอยู่และในบางกรณีบ้านพักของทางราชการก็มีจำนวนไม่เพียงพอที่จะให้ข้าราชการทุกคนที่มีความต้องการดังกล่าว จึงให้ข้าราชการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านแทนและเมื่อ ข้าราชการผู้นั้นได้ซื้อบ้านเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองก็สามารถนำหลักฐาน

การผ่อนชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านได้และไม่มีสิทธิเข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการอีกต่อไป ดังนั้น การที่ข้าราชการรายงานต่อผู้บังคับบัญชาว่าไม่มีบ้านเป็นกรรมสิทธิ์โดยประสงค์จะได้รับการจัดสรรให้เข้าพักในบ้านพักของทางราชการทั้งที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่ตนได้เช่าซื้อในท้องที่ที่มีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านพักข้าราชการตามที่กฎหมายกำหนดอยู่แล้ว นอกจากจะทำให้ราชการได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว เนื่องจากเป็นการตัดสิทธิข้าราชการรายอื่นที่เดือดร้อนยิ่งกว่าและมีสิทธิได้รับการจัดสรรให้เข้าพักในบ้านพักของทางราชการตามเงื่อนไขที่กำหนดโดยถูกต้อง ยังถือเป็นความผิดทางวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอีกด้วย

ประเด็นต่อมาเป็นเรื่องราวของข้าราชการ ซึ่งได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อผู้บังคับบัญชากรณีเบิกค่าเช่าบ้านอันเป็นเท็จ โดยผู้อุทธรณ์รายนี้เดิมรับราชการตำแหน่งนักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ ได้ทำสัญญาเช่าบ้านจากนาง ก. มีกำหนด 1 ปี 8 เดือน อัตราค่าเช่าเดือนละ 3,000 บาทหลังจากทำสัญญาเช่าแล้วนาง ก. ไม่เคยเห็นผู้อุทธรณ์มาอาศัยในบ้านที่เช่า แต่เห็นนาย ข. มาอยู่อาศัยกับครอบครัว และได้รับค่าเช่าบ้านจากนาย ข. เป็นประจำทุกเดือน แต่ออกไปเสริ้จรับเงินในนามของผู้อุทธรณ์ตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ โดยนาง ก. ได้รับเงินค่าเช่าบ้านตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนกรกฎาคมรวม 6 เดือน ต่อมาเดือนสิงหาคม นาง ก. ได้ขายบ้านหลังดังกล่าวให้กับนาง ค. หลังจากขายบ้านไปแล้วไม่ได้รับเงินค่าเช่าบ้านจากผู้อุทธรณ์หรือนาย ข. อีกเลย แต่นาย ข. ก็ยังอาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าวและได้ชำระค่าเช่าบ้านให้กับนาง ค. เรื่อยมา

มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า คำสั่งลงโทษไล่อผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อพิจารณาคำให้การของนาย ข. ประกอบข้อเท็จจริงที่ว่าผู้อุทธรณ์ได้เบิกค่าเช่าบ้านอัตราค่าเช่าเดือนละ 3,000 บาท และผู้อุทธรณ์ไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านเช่าจริงย่อมไม่มีเหตุผลอันใดที่ผู้อุทธรณ์จะมอบเงินค่าเช่า

เดือนละ 3,000 บาท ให้นาย ข. นำไปให้ผู้ให้เช่าทุกเดือนรวม 20 เดือน จึงเชื่อว่าเงินที่ผู้อุทธรณ์มอบให้นาย ข. ไม่ใช่เงินค่าเช่าบ้านตามที่ผู้อุทธรณ์กล่าวอ้างว่าไม่ทราบ นาง ก. ผู้ให้เช่าได้ขายบ้านเช่าให้กับนาง ค. ไปแล้วนั้น ก็ยิ่งแสดงให้เห็นได้ว่า ผู้อุทธรณ์ไม่ได้เช่าอยู่ในบ้านที่เช่าจริง ถ้าผู้อุทธรณ์ได้เช่าอาศัยอยู่ในบ้านที่เช่าจริงย่อมจะต้องทราบว่า นาง ก. ได้ขายบ้านให้แก่นาง ค. แล้ว พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์ปกปิดความจริงที่ว่าตนไม่ได้เช่าอาศัยในบ้านที่เช่าและนำใบเสร็จรับเงินค่าเช่าบ้านที่นาง ก. ลงลายมือชื่อไว้ล่วงหน้า อีกทั้งใช้ใบเสร็จรับเงินที่มีลายมือชื่อคล้ายลายมือ นาง ก. ประกอบการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านจากทางราชการเป็นเวลา 1 ปี 8 เดือน เป็นจำนวนเงิน 60,000 บาท การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงถือเป็นการไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของความเป็นข้าราชการ และนับได้ว่าเป็นการกระทำที่สังคมทั่วไปรังเกียจ ประกอบการทำความผิดเกี่ยวกับการใช้สิทธิเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านไม่ถูกต้องและเหมาะสม ตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0204/ว61 ลงวันที่ 30 มีนาคม 2541 ได้กำหนดแนวทางการลงโทษไว้ว่า เมื่อมีการตรวจสอบพบข้าราชการรายใดมีเจตนาใช้สิทธิเบิกไม่ถูกต้องขัดกับพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ **ให้ถือว่าเป็นการทุจริตมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง** เมื่อมีการสอบสวนแล้วพบว่ามีความผิดจริงให้ส่วนราชการพิจารณาลงโทษไล่ออก ดังนั้น การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 คำสั่งลงโทษไล่อุทธรณ์ออกจากราชการจึงเหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

4.

กรณีการจัดซื้อจัดจ้าง

“ผลประโยชน์ของราชการ” หัวใจในการจัดซื้อจัดจ้าง !!

กรณีที่น่าสนใจ เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดได้พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัย และได้วางบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีเกี่ยวกับการจัดซื้อพัสดุที่ใช้ประโยชน์ในงานราชการและการดำเนินการทาง วินัยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีใช้ข้าราชการพลเรือน รวมทั้งการพิจารณาในเรื่องของค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีเรียกมาในคำฟ้อง ซึ่งเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ในการเป็นแนวทางการปฏิบัติราชการที่ดีของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ข้อพิพาทดังกล่าวเกิดขึ้นในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการเลือกตั้งได้ดำเนินการประกวดราคาจัดซื้อรถยนต์บรรทุกขนาด 1 ตัน (ดีเซล) พร้อมหลังคาไฟเบอร์กลาส จำนวน 75 คัน เพื่อนำไปใช้ในกิจการของสำนักงาน กกต. ประจำจังหวัด ในการประกวดราคาครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมจำนวน 3 ราย และผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติให้จัดซื้อรถยนต์จากบริษัท ก ซึ่งไม่ใช่บริษัทที่

ต่ำสุดในการประกวดราคา ดังกล่าว (ผู้เสนอราคาต่ำสุดคือบริษัท ข) หากแต่ได้มีการต่อรองราคากันอีกภายหลังจากที่เปิดซองประกวดราคาแล้ว ซึ่งบริษัท ข ยืนยันเสนอราคาตามเดิม แต่บริษัท ก ได้เสนอราคาใหม่ต่ำกว่าที่บริษัท ข เสนอไว้

ในการประชุมคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา กรรมการฯ 1 ราย เสนอความเห็นเห็นว่าควร จัดซื้อรถยนต์จากบริษัท ข ซึ่งได้เสนอราคาถูกต้องตามเอกสารประกวดราคาและเป็นผู้เสนอราคาต่ำสุด ส่วนกรรมการฯ อีก 4 ราย เห็นว่าควรจัดซื้อจากบริษัท ก ซึ่งเสนอราคาในภายหลังต่ำกว่าที่บริษัท ข เสนอไว้ และส่งมอบรถได้เร็วกว่า อันจะเป็นประโยชน์แก่ราชการมากกว่า และอยู่ในอำนาจของผู้ฟ้องคดีที่จะพิจารณาจัดซื้อได้แต่ไม่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาที่จะรับไว้พิจารณาได้ จึงเสนอให้ยกเลิกการประกวดราคาในครั้งนี้

ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติให้จัดซื้อรถยนต์และทำสัญญากับบริษัท ก เป็นเงิน 55,500,000 บาท โดยอาศัยอำนาจตามข้อ 10 ของระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2542 และได้อนุมัติให้ เปลี่ยนแปลงรายละเอียดเงื่อนไขในการส่งมอบพัสดุสถานที่ส่งมอบ การจดทะเบียนรถยนต์และงวดการชำระเงิน โดยไม่ได้ยกเลิกการประกวดราคา

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจสอบกรณีดังกล่าวเห็นว่า จัดต่อระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 กรณีไม่จัดซื้อรถยนต์จากผู้ที่เสนอราคาต่ำสุดซึ่งเสนอราคาโดยชอบตามเงื่อนไขที่กำหนดในเอกสารประกวดราคา อันเป็นการกระทำที่น่าเชื่อว่าเข้าข่ายความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 จึงส่งรายงานการตรวจสอบให้ประธานกรรมการการเลือกตั้งพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายและทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ในขณะเดียวกันก็ได้มีหนังสือส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) อีกทางหนึ่งด้วย

หลังจากได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าว ประธานกรรมการการเลือกตั้งได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านกรรมการทั้งคณะ ด้วยเหตุความไม่เป็นกลางจนนำไปสู่การ มีคำสั่งเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนบางรายใหม่ โดยในระหว่างการสอบสวน สำนักงาน ป.ป.ช. ได้มีหนังสือถึงประธานกรรมการการเลือกตั้งแจ้งผลการพิจารณาว่า ไม่ปรากฏพยานหลักฐานที่รับฟังได้ว่าการ ใช้อำนาจของผู้ฟ้องคดี มีพฤติการณ์หรือเป็นการกระทำโดยวิธีการอื่นใดเป็นเหตุให้บริษัท ข ไม่มีโอกาสเข้าทำการเสนอราคาอย่างเป็นธรรม หรือเพื่อเอื้ออำนาจแก่ผู้เข้าเสนอราคารายใดให้เป็นผู้มีสิทธิทำสัญญากับสำนักงาน กกต. ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 หรือมีการกระทำความผิดฐานทุจริตหรือกระทำความผิดต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ข้อกล่าวหาจึงไม่มีมูล เห็นควรยุติเรื่อง

คณะกรรมการสอบสวนได้รับทราบผลการพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยกรรมการสอบสวนเสียงข้างมาก (2 ราย) มีความเห็นว่าควรยุติเรื่อง เนื่องจากมูลความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณา วินิจฉัยแล้วนั้นเป็นมูลความผิดเดียวกันกับที่คณะกรรมการสอบสวนกำลังทำการพิจารณา ซึ่งเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติอย่างไร ย่อมผูกพันผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา (ตามนัยมาตรา 91 และมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 จึงไม่มีประเด็นที่จะต้องสอบสวนอีก แต่กรรมการสอบสวนเสียงข้างน้อย (1 ราย) เห็นว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่ได้สอบสวนในความผิดตามระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยพัสดุ พ.ศ. 2542 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 จึงควรดำเนินการสอบสวนต่อไป การงดสอบพยานหลักฐานทั้งหมดและยึดถือเอามติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ยุติเรื่อง โดยไม่มีพยานหลักฐานประกอบที่ชัดเจนน่าจะไม่ถูกต้อง

ประธานกรรมการการเลือกตั้งเห็นชอบตามความเห็นของกรรมการสอบสวนเสียงข้างมากและเสนอคณะกรรมการการเลือกตั้งพิจารณา แต่คณะกรรมการการเลือกตั้งได้มีมติให้ดำเนินการสอบสวนต่อไปตามความเห็นของกรรมการสอบสวนเสียงข้างน้อย

ผลการสอบสวนปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นเป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายเสียงข้างมาก เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542 และไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ ตามข้อ 55 วรรคสาม ของระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ.2542 ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่ได้กระทำการฝ่าฝืน ข้อ 50 (1) และ ข้อ 51 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ

พ.ศ. 2535 แต่ยังไม่เกิดความเสียหายแก่สำนักงาน พฤติการณ์จึงเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดี หรือความก้าวหน้าแก่สำนักงานด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ และระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของสำนักงาน และฐานไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของสำนักงาน (ข้อ 56 วรรคหนึ่ง และข้อ 62 ของระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542) เห็นสมควรลงโทษตัดเงินเดือน 10 % เป็นเวลา 4 เดือน ฝ่ายเสียงข้างน้อยเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ 55 วรรคสาม ของระเบียบเดียวกัน แต่โดยที่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดแสดงว่าผู้ฟ้องคดีแสวงหา หรือได้รับประโยชน์ใดจากการกระทำดังกล่าว จึงเห็นควรลงโทษปลดออก

คณะกรรมการการเลือกตั้งได้พิจารณามีมติเห็นตามกรรมการสอบสวนเสียงข้างน้อยว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ราชการเกินอำนาจหน้าที่ไม่เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ เอื้อประโยชน์ให้บริษัท ก ได้เข้าทำสัญญา ควรปลดออกจากตำแหน่ง ประธานกรรมการการเลือกตั้งจึงมีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่ง โดยคณะกรรมการการเลือกตั้งเสียงข้างมากพิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษไม่เหมาะสมกับความผิด จึงมีมติลดโทษตัดเงินเดือน 10 % เป็นเวลา 4 เดือน แต่เนื่องจากในขณะที่มีคำสั่งผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่งเลขานุการคณะกรรมการการเลือกตั้งไปแล้วเพราะเหตุครบวาระ จึงให้ลดโทษตัดเงินเดือนดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งปลดออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นกรกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดออกจากราชการรวมทั้งคำสั่งที่ลดโทษและงดโทษผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งชดเชยค่าเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิดดังกล่าว โดยที่คำสั่งปลดออกจากราชการได้ถูกแทนที่โดยคำสั่งตัดเงินเดือน ซึ่งเป็นคำสั่งใหม่ที่ออกมาภายหลังจากการพิจารณาอุทธรณ์แล้ว

คดีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาคือ การที่ผู้ฟ้องคดีถูกคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน 10 % เป็นเวลา 4 เดือน เป็นการลงโทษตามฐานความผิดและระดับโทษที่ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ?

โดยผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งถึงความไม่ชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งลงโทษดังกล่าวไว้ 2 ประการ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยให้เหตุผลไว้ ดังนี้

1. ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่าการแต่งตั้งบุคคลที่ไม่ใช่ข้าราชการพลเรือนเป็นกรรมการสอบสวน ขัดต่อข้อ 3 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ออกตามความใน พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่า ด้วยการสอบสวนพิจารณา (ใช้บังคับโดยอนุโลม ในขณะที่เกิดข้อพิพาท) ที่กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนต้องมาจากข้าราชการพลเรือน

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า โดยที่ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ.2542 ได้กำหนดให้ในกรณีที่ระเบียบฯ นี้ไม่ได้กำหนดเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลในเรื่องใด และไม่มีระเบียบ ประกาศ ข้อกำหนดหรือมติของคณะกรรมการกำหนดในเรื่องดังกล่าวไว้ ให้ใช้กฎหมายหรือระเบียบเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนหรือลูกจ้างในเรื่องนั้นมาใช้บังคับโดยอนุโลม ซึ่งข้อ 3 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ขู กำหนดให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจากข้าราชการพลเรือนอย่างน้อย 3 คน ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบเท่าได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีก 2 คน โดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

ผู้ฟ้องคดีในฐานะเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากประธานกรรมการการเลือกตั้งโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ มีหน้าที่บังคับบัญชาพนักงาน/ลูกจ้าง ควบคุมดูแลงาน โดยทั่วไปของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งให้เป็นไปตามกฎหมายและมติของคณะกรรมการการเลือกตั้ง มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีเป็นตำแหน่งพนักงานประเภทบริหารระดับสูง ระดับ 11 ตามระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง

ว่าด้วยการ บริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542 **ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช้ข้าราชการฝ่ายพลเรือนตามกฎหมายข้าราชการพลเรือน** การนำข้อกฎหมายที่ใช้กับข้าราชการพลเรือนมาบังคับใช้โดยอนุโลม **จึงไม่ใช่บทบังคับเด็ดขาด**ที่จะต้อง แต่งตั้งกรรมการสอบสวนจากข้าราชการฝ่ายพลเรือนเท่านั้น **แต่สามารถแต่งตั้งจากข้าราชการหรือบุคคลอื่น ที่มีคุณสมบัติและความเหมาะสมมาเป็นกรรมการสอบสวนได้และการแต่งตั้งประธานกรรมการต้องแต่งตั้ง จากผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบเท่าได้ไม่ต่ำกว่าผู้ฟ้องคดี**

การที่ประธานกรรมการการเลือกตั้งมีคำสั่งแต่งตั้ง**ประธานกรรมการสอบสวน** และมีคำสั่ง เปลี่ยนแปลงประธานกรรมการสอบสวนรวมทั้งหมด 3 ราย ได้แก่ **เลขาธิการวุฒิสภา** ซึ่งตามกฎหมาย ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ตำแหน่งดังกล่าว หมายถึง ข้าราชการรัฐสภาสามัญ ระดับ 11 แม้ในขณะที่แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการสอบสวนจะยังเป็นเพียงรักษาการในตำแหน่งดังกล่าวก็ตาม ก็ต้องถือว่าเป็นผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ ในตำแหน่งเลขาธิการวุฒิสภา ส่วนการแต่งตั้ง**เลขาธิการสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา** ซึ่งไม่ใช่ข้าราชการฝ่ายพลเรือน แต่เป็นตำแหน่งที่เทียบเท่าหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวง หรือทบวง หรือพนักงานประเภทผู้บริหารระดับสูง ระดับ 11 ในองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ และต่อมาได้มีการแต่งตั้ง**เลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง** เป็นประธานกรรมการสอบสวนนั้น การแต่งตั้งบุคคลทั้งสามเป็น ประธานกรรมการสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นการแต่งตั้งประธานกรรมการสอบสวนในระดับที่ไม่ต่ำกว่าหรือเทียบเท่าได้ไม่ต่ำกว่าผู้ฟ้องคดี ซึ่งไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนเท่านั้น

2. ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งว่า การที่คณะกรรมการการเลือกตั้งมีมติให้ คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนต่อไป ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากคณะกรรมการการเลือกตั้งต้องมีมติตาม คณะกรรมการสอบสวนเสียงข้างมากที่เห็นควรยุติเรื่อง เพราะต้องปฏิบัติตามมติของคณะกรรมการป.ป.ช. ตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม

การทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และคณะกรรมการ
การเลือกตั้งไม่ใช้ผู้บังคับบัญชา ตามข้อ 79 ของ
ระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการ
บริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542 ของผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการการเลือกตั้งจึงไม่อาจใช้อำนาจ
พิจารณารายงานการสอบสวนที่ประธานกรรมการ
การเลือกตั้งรายงานได้

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะเลขาธิการคณะกรรมการการ
เลือกตั้งขึ้นตรงต่อประธานกรรมการการเลือกตั้งและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ
คณะกรรมการการเลือกตั้ง (มาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติ
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. 2541 และข้อ 6 ของระเบียบ
คณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542) แม้ระเบียบ
คณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542 จะไม่ได้กำหนดให้
คณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่คณะกรรมการ
การเลือกตั้งมีหน้าที่ตามกฎหมายในการกำกับดูแลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีรวมทั้ง
ให้ความเห็นชอบในกิจการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของสำนักงาน ฉะนั้น
คณะกรรมการการเลือกตั้งจึงมีอำนาจพิจารณารายงานการดำเนินการสอบสวนวินัย
ผู้ฟ้องคดี และข้อ 32 (1) ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ.2540) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา มิได้
กำหนดให้การพิจารณาต้องผูกพันตามคณะกรรมการสอบสวนเสียงข้างมาก คณะกรรมการ
การเลือกตั้งจึงไม่จำเป็นต้องมีมติตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนเสียงข้างมาก

แม้คณะกรรมการการเลือกตั้งจะมีอำนาจพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ผู้
ฟ้องคดีได้ แต่ก็มีประเด็นในเรื่องของการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้อง
คดีได้กระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ชวนไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลหรือ
ความก้าวหน้าแก่สำนักงานด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ และระมัดระวังรักษาผลประโยชน์

ของสำนักงาน และฐานไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของสำนักงาน (ข้อ 56 วรรคหนึ่ง และข้อ 62 ของระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542) **ตามที่ผู้มีอำนาจได้มีคำสั่งลงโทษหรือไม่ ?**

ประเด็นนี้ ศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณา ข้อ 50 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 ที่กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาพิจารณาผลโดยคัดเลือกสิ่งของที่ตรวจสอบแล้วถูกต้องตามเงื่อนไขในเอกสารประกวดราคา **ซึ่งมีคุณภาพและคุณสมบัติเป็นประโยชน์ต่อทางราชการแล้วเสนอให้ซื้อจากผู้เสนอราคาซึ่งเสนอราคาต่ำสุดแล้ว เห็นว่าทบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้พิจารณาถึงคุณภาพและคุณสมบัติของสิ่งของที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการเป็นสำคัญ** ยิ่งกว่าการพิจารณาจากราคาต่ำสุดแต่เพียงอย่างเดียว

อีกทั้งในประกาศประกวดราคาได้มีข้อกำหนดให้ **สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งทวงไว้ซึ่งสิทธิที่จะไม่รับราคาต่ำสุด หรือราคาหนึ่งราคาใดหรือราคาที่เสนอทั้งหมดก็ได้ และอาจพิจารณาเลือกซื้อในจำนวน หรือขนาดหรือเฉพาะรายการหนึ่งรายการใดหรืออาจจะยกเลิกการประกวดราคาโดยไม่พิจารณาจะซื้อเลยก็ได้** สุดแต่จะพิจารณา ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของสำนักงานนี้**เป็นสำคัญ** และให้ถือว่าการตัดสินของสำนักงานนี้เป็นเด็ดขาด ผู้เสนอราคาจะเรียกร้องค่าเสียหายใด ๆ มิได้

ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิที่จะพิจารณาคัดเลือกสิ่งของที่เป็นประโยชน์ต่อทางราชการมากที่สุด และมีใช่เป็นกรณีมีการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคาซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกันอันเป็นเหตุที่จะต้องพิจารณายกเลิกการประกวดราคาตามข้อ 53 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา จำนวน 4 คน จาก 5 คน ได้เสนอให้ยกเลิกการประกวดราคา โดยเห็นว่ารถยนต์ของ บริษัท ก มีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่สำนักงานมากกว่าของบริษัท ข รวมทั้งสามารถส่งมอบรถได้อย่างรวดเร็ว การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยกเลิกการประกวดราคา แต่อนุมัติให้ จัดซื้อรถยนต์จากบริษัท ก จึงเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในประกาศประกวดราคาและ เป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์ของสำนักงาน อีกทั้งยังจัดซื้อในราคาที่ต่ำกว่าบริษัท ข จึงไม่เกิดความเสียหายแก่ราชการ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นการผิดวินัย ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลหรือความก้าวหน้าแก่สำนักงานและความอุทิศสาคะ เอาใจใส่และระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของสำนักงานตามข้อ 56 วรรคหนึ่ง ของระเบียบ คณะกรรมการการเลือกตั้งว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2542 และฐานไม่ถือปฏิบัติ ตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของสำนักงาน ตามข้อ 62 ของระเบียบเดียวกัน คำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เมื่อคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย คดีจึงมีประเด็นสุดท้ายที่ต้อง พิจารณาว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีเป็น การละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่หากเป็นการกระทำ ละเมิด สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งจึง เป็นหน่วยงานต้นสังกัด ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่าย ทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่เพียงใด ?

ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากกรณีมีการลงข่าวที่ผู้ฟ้องคดีถูก ลงโทษทางวินัยเผยแพร่ในสื่อต่าง ๆ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง ถูกดู หมิ่นดูแคลน ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลต้องมัวหมองหมดความเคารพเชื่อถือจากบุคคลทั่วไป และสถาบันการศึกษาที่เคยเชิญผู้ฟ้องคดีไปบรรยายรวมถึงความเสียหายจากการเสีย โอกาสในการสมัครเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งต่าง ๆ เนื่องจากคำสั่งลงโทษปลดออก จากราชการทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการสมัครสอบคัดเลือกนั้น

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษปลดออกจากตำแหน่งโดย ต่อมาในชั้นอุทธรณ์ ได้ลดโทษเป็นตัดเงินเดือนแต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่ง ไปแล้วเพราะเหตุครบวาระ จึงให้ลดโทษเสียดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเสียหายเป็น **ตัวเงิน**จากการถูกตัดเงินเดือนดังกล่าว และการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ เกิดจากได้รับแจ้งจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ทั้งการเผยแพร่ข่าวก็ไม่ปรากฏว่าเป็น การกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย แต่เป็นไปตามปกติทั่วไปที่สื่อมวลชนจะต้องเสนอข่าวการดำเนินการเกี่ยวกับ **เจ้าหน้าที่ระดับสูง** โดยเฉพาะตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีที่เป็นตำแหน่งหนึ่งที่มีความสำคัญใน องค์การตามรัฐธรรมนูญ และการนำเสนอข่าวก็ได้เป็นการจงใจกลั่นแกล้งให้ผู้ฟ้องคดี

ได้รับความเสียหายอีกทั้งความเสียหายต่อชื่อเสียงที่ผู้ฟ้อง คดีอ้างไม่ปรากฏเหตุผลและพยานหลักฐานที่แน่นอน ชัดเจน ส่วนความเสียหายจากการเสียโอกาสในการสมัคร เข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งต่าง ๆ นั้น เป็นตำแหน่งที่ ต้องผ่านกระบวนการคัดเลือก จึงเป็นเรื่องในอนาคตที่ไม่มี ความแน่นอนกรณีจึงไม่อาจอ้างความเสียหายจากการเสื่อม เสียชื่อเสียงและเสียโอกาสต่าง ๆ ในการสมัครเข้ารับ การคัดเลือกได้ ฉะนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ไม่จำต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองสูงสุด

พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี

คดีนี้นับได้ว่าศาลปกครองสูงสุดได้วางบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีไว้ หลายประการอันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ราชการกล่าวคือ

1. บรรทัดฐานการจัดซื้อพัสดุที่ไปประโยชน์ในงานราชการ

1.1 มาตรา 50 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 มีจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้พิจารณาคุณภาพและคุณสมบัติของพัสดุที่จะเป็น ประโยชน์ต่อทางราชการเป็นสำคัญ มีใช้พิจารณาจากราคาต่ำสุดเพียงอย่างเดียว

1.2 การที่ประกาศประกวดราคามีข้อกำหนดที่มีสาระให้สำนักงานทรงสิทธิที่จะไม่รับราคาต่ำสุดและให้อำนาจการตัดสินใจของสำนักงานนี้เป็นที่สุด โดยจะยกเลิกหรือไม่ยกเลิกการประกวดราคาก็ได้ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของสำนักงานเป็นสำคัญ การที่หน่วยงานไม่ทำสัญญากับผู้ซึ่งเสนอราคาต่ำสุดในการประกวดราคา แต่ได้ตกลงทำสัญญากับผู้เสนอราคาที่เสนอพัสดุที่มีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่ราชการมากกว่า แม้จะมีการต่อราคาให้ต่ำกว่าผู้เสนอราคาต่ำสุดโดยไม่ได้ยกเลิกการประกวดราคา ถือเป็น การดำเนินการที่เป็นไปตามเงื่อนไขในประกาศประกวดราคา และไม่ขัดต่อ มาตรา 50 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535

2. บรรทัดฐานการดำเนินการทางวินัยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีใจข้าราชการพลเรือน

2.1 การที่กฎหมาย หรือระเบียบของหน่วยงานกำหนดให้สามารถนำกฎหมาย หรือระเบียบเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือน หรือลูกจ้างมาใช้บังคับโดยอนุโลม มีผลเป็นการนำหลักเกณฑ์มาใช้บังคับโดยปรับให้เข้ากับสภาพของข้อเท็จจริงของหน่วยงานที่นำมาใช้ เช่น การแต่งตั้งประธานกรรมการสอบสวนจะต้องแต่งตั้งจากผู้ที่มิตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหรือเทียบเท่าได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องแต่งตั้งกรรมการจากข้าราชการพลเรือน

2.2 ผู้ที่รักษาการในตำแหน่งหนึ่งใด ถือว่าเป็นผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนั้น การแต่งตั้งรักษาการเลขาธิการวุฒิสภา เป็นประธานกรรมการสอบสวนจึงถือว่าได้แต่งตั้งเลขาธิการวุฒิสภา เป็นประธานกรรมการสอบสวน

2.3 เมื่อไม่มีกฎหมายกำหนดให้ผู้มีอำนาจต้องพิจารณาสั่งการตามความเห็นของกรรมการสอบสวนเสียงข้างมาก ผู้มีอำนาจย่อมมีดุลพินิจในการพิจารณาโดยไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยตามกรรมการสอบสวนเสียงข้างมาก

3. แนวทางการพิจารณากรณีการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่จากการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

3.1 การตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายโดยสุจริต ที่มีให้การกลั่นแกล้ง แม้ผลการพิจารณาเป็นโทษแก่ผู้ถูกตรวจสอบและต่อมาศาลจะได้พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยเนื่องจากผู้ถูกตรวจสอบมิได้กระทำความผิด ก็ไม่ถือเป็นการกระทำละเมิดจากการปฏิบัติหน้าที่

3.2 การเรียกค่าเสียหายจากการที่ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงและโอกาสในการสมัครเข้ารับการคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ จากคำสั่งลงโทษที่ไม่ชอบ ต้องมีเหตุผลและหลักฐานที่ชัดเจน ความเสียหายจากการเสียโอกาสในการเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งหนึ่งต่าง ๆ ซึ่งต้องผ่านกระบวนการคัดเลือกถือเป็นเรื่องในอนาคตที่ไม่มีความแน่นอน กรณีจึงไม่อาจเรียกร้องค่าเสียหายได้

คดีนี้ จึงนับว่าเป็นคดีที่ศาลปกครองได้วางบรรทัดฐานและตีความเจตนารมณ์ของกฎหมายที่น่าสนใจศึกษาและเป็นประโยชน์ในการเป็นแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ราชการในเรื่องดังกล่าว ประการสำคัญคือได้ชี้ให้เห็นถึงหัวใจของการจัดซื้อจัดจ้างซึ่งก็คือถือผลประโยชน์ของราชการนั่นเอง

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจกรณีการจัดซื้อจัดจ้าง เป็นคดีเกี่ยวกับการจัดแข่งขันกีฬา ซึ่งเป็นข้อพิพาทที่เกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดจากการขอรับการสนับสนุนเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬา โดยที่มีได้มีการจัดการแข่งขันจริง ซึ่งย่อมต้องมีผู้รับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น มูลเหตุของคดีนี้เกิดจากผู้ฟ้องคดีทั้งสอง (องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ 1 นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ 2) ฟ้องว่า นาย ป. ขณะดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่บริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบล และเป็นผู้เสนอโครงการขอรับการสนับสนุนเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬาจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อให้ในการแข่งขันกีฬาเชื่อมความสามัคคี โดยนายปอได้ลงลายมือชื่อในใบเบิกพัสดุนี้เป็นช่องทางให้นางสาว ฉ. หัวหน้าส่วนอำนวยการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งเป็นผู้เสนอและรับผิดชอบโครงการจัดซื้อเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬาไปเบิกจ่ายเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬาโดยไม่ชอบเพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้อง จึงมีการตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด และได้มีคำสั่งให้นาย ป. ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ต่อมานาย ป. ได้ถึงแก่ความตาย นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงยื่นฟ้องทายาทของนาย ป. ต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดได้รับฟังข้อเท็จจริงแล้วพิจารณาว่า การที่นาย ป. **ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล** เป็นผู้เสนอโครงการขอรับการสนับสนุนเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬา ทราบว่าไม่มีการจัดการแข่งขันกีฬาจริงตามโครงการที่ตนเสนอแต่กลับลงลายมือชื่อในใบเบิกพัสดุนี้ เป็นช่องทางให้หัวหน้าส่วนอำนวยการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้เอกสารดังกล่าว ไปประกอบการเบิกเสื้อผ้าและอุปกรณ์กีฬาโดยไม่ชอบ การกระทำของนายปอจึงเป็นการกระทำที่ขาดความระมัดระวังซึ่ง บุคคลในภาวะเช่นผู้ดำรงตำแหน่งประธานฯ พึงมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และย่อมจะรู้ระเบียบกฎหมายของท้องถิ่นและขั้นตอนวิธีการในการเบิกจ่ายพัสดุของทางราชการเป็นอย่างดี

ว่าเมื่อไม่มีการแข่งขันกีฬาแล้วย่อมไม่สามารถลงนามเบิกจ่ายพัสดุอุปกรณ์กีฬาดังกล่าวได้ ซึ่งหากได้ใช้ความระมัดระวังก็อาจจะป้องกันมิให้เกิดความเสียหายได้ การขาดความระมัดระวังเช่นว่านั้น จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี นาย ป. จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเฉพาะ ส่วนของตนตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

แต่เมื่อ นาย ป. ถึงแก่ความตาย กองมรดกของผู้ตาย ได้แก่ ทรัพย์สินทุกชนิด รวมทั้งสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบต่าง ๆ จึงตกทอดแก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามในฐานะทายาท โดยธรรม ตามมาตรา 1599 วรรคหนึ่ง และ มาตรา 1600 ประกอบมาตรา 1629 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยที่หน้าที่ความรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดของนาย ป. ไม่มีกฎหมาย หรือโดยสภาพเป็นการเฉพาะตัวของ นาย ป. โดยแท้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่นาย ป. ได้ก่อขึ้นต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด

คดีนี้จึงเป็นอุทาหรณ์สำหรับผู้ที่มิมีสถานภาพระดับผู้บริหารของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งย่อมรู้กฎระเบียบและขั้นตอนวิธีการในการเบิกจ่ายพัสดุของทางราชการเป็นอย่างดีว่า การลงลายมือชื่อเป็นผู้เบิกพัสดุย่อมมีผลในทางกฎหมาย ยิ่งในกรณีที่ทราบว่ามีได้มีการจัดการแข่งขันกีฬาขึ้นจริง การลงชื่อให้เบิกพัสดุย่อมเป็นการสนับสนุนให้บุคคลอื่นอาศัยโอกาสดังกล่าว แสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และถือเป็นการละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐเจ้าของงบประมาณ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน และแม้เจ้าตัวจะถึงแก่ความตาย แต่ความรับผิดชอบดังกล่าวยังตกทอดแก่ทายาทโดยธรรมอีกด้วย !!

5.

กรณีติดสินบน

การทุจริตและประพฤติมิชอบในหน่วยงานของรัฐเป็นปัญหาสำคัญและเป็นปัญหาใหญ่ในหลาย ๆ ประเทศ สำหรับประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการเป็นปัญหาสังคมที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ บั่นทอนการพัฒนาประเทศและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างความเจริญในสังคมและความผาสุกแก่ประชาชนมาเป็นระยะเวลายาวนาน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันสังคมไทยมีความเข้าใจและตระหนักถึงปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการมากขึ้น แต่ปัญหายังเกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง มีรูปแบบและพฤติกรรมการทุจริตที่เปลี่ยนแปลงและแตกต่างไปจากอดีตและมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งเหตุที่เป็นเช่นนั้นอาจเนื่องมาจากปัจจัยหลาย ๆ ด้านประกอบกัน เช่น ปัญหาทางด้านรายได้ ครอบครัวยากจน อคติทางการเมืองแทรกแซงการปฏิบัติหน้าที่ หรือแม้กระทั่งปัญหาจากการผูกขาดอำนาจ ซึ่งอาจทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ๆ เล็งเห็นช่องทางที่สามารถเรียกรับเงิน หรือสินบนต่าง ๆ ได้โดยง่าย ดังเช่นกรณีตัวอย่างพฤติการณ์ของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการเรียกรับสินบน ซึ่งเป็นการทุจริตต่อหน้าที่อันมีผลทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีพฤติการณ์ดังกล่าวต้องออกจากราชการ

กรณีที่หนึ่ง ข้าราชการตำรวจเรียกรับ

เงินจากญาติผู้ต้องหา : ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่รักษาความเรียบร้อยประจำศาลากลางโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ปลดออกจากราชการ เนื่องจากมีพฤติการณ์ในการเรียกรับเงินจากญาติผู้ต้องหา จำนวน 2,000 บาท เพื่อเป็นค่าช่วยเหลือทางคดีในระหว่างผู้ต้องหาถูกควบคุมตัว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 (ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค) ได้รายงานไปยังคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (อ.ก.ต.ร. เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของบุคคลทั้งสองเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ควรได้รับโทษถึงปลดออกจากราชการผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 จึงมีคำสั่งลงโทษปลดบุคคลทั้งสองออกจากราชการผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำศาลจังหวัด ได้พบกับนาง บ. และนาง ป. ซึ่งเดินทางมาเยี่ยมสามีที่ถูกจับกุมในข้อหาฆ่าเสพติดให้โทษไว้ในครอบครัวและอยู่ระหว่างฝากขังต่อศาลจังหวัดว่า ถ้าอยากให้สามีออกเร็วหรือฟ้องเร็วให้ไปพบกับจำเลยตำรวจ ส. และจำเลยตำรวจ ส. ได้แจ้งว่าให้นำเงินมาให้ 2,000 บาท ผัดฟ้องครั้งต่อไปก็จะเสร็จคดี จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ติดตามสอบถามเรื่องเงินตามจำนวนที่ตกลงไว้ เห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ศาลจังหวัด เป็นเพียงเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำศาล มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในบริเวณศาล ไม่มีอำนาจหน้าที่ใด ๆ เกี่ยวกับคดีที่ศาลจังหวัดจะพิจารณาพิพากษา และการกระทำแสดง

ให้เห็นถึงเจตนาของผู้ฟ้องคดีและจำเลยตำรวจ ส. ว่าประสงค์ที่จะเรียกรับเงินจากนาง บ. และนาง ป. เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการช่วยเหลือในทางคดี และมีใช่เป็นการอำนวยความสะดวกในการนำเงินไปชำระเป็นค่าปรับภายหลังจากที่ศาลจังหวัดได้พิพากษาลงโทษนาย ท. แล้ว เพราะไม่ใช่หน้าที่โดยตรงของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นการ

เพิ่มภาระโดยไม่จำเป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาระเรื่องเงิน หรือการรับเงินจากผู้ต้องหาหรือจำเลย เป็นสิ่งที่ไม่ใช่หน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงย่อมมีหลีกเลี่ยง เพราะอาจเกิดความเข้าใจผิดระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงินของศาล ญาติของผู้ต้องหาหรือจำเลยกับผู้ฟ้องคดีได้ง่าย เพราะโดยวิสัยของเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการแก่ประชาชนต้องคำนึงถึงความเสี่ยงที่จะเกิดแก่ศาลจังหวัดเนื่องจากศาลเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาท ซึ่งต้องเป็นที่ยอมรับและมีความเชื่อถือจากบุคคลทั่วไปเป็นสำคัญ เช่นเดียวกับสถานีตำรวจภูธรซึ่งการเกิดเหตุการณ์ดังในคดีนี้ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อความเชื่อมั่นและความศรัทธาในกระบวนการยุติธรรมของประชาชน จึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เรียกรับเงินจากญาติผู้ต้องหาเพื่อเป็นค่าช่วยเหลือในทางคดีที่ผู้ต้องหาถูกดำเนินคดีอาญาและก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ทางราชการอันถือเป็นการกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

อย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2534 คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย

กรณีที่สอง นายก อบต. เรียกรับเงินจากผู้สมัครสอบตำแหน่งผู้ช่วยครู : สถานีโทรทัศน์ไอทีวีได้แพร่ภาพในรายการชอตนิวส์ว่า ผู้ฟ้องคดี (นายก อบต.) เรียกรับเงินจากผู้สมัครสอบตำแหน่งผู้ช่วยครูดูแลเด็กอนุบาลและปฐมวัย ต่อมานายก อบต.ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งพิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์เรียกรับเงินของผู้ฟ้องคดี เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ ถือเป็น การปฏิบัติ การโดยไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และพฤติการณ์เข้าข่ายกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ตามมาตรา 149 และมาตรา 157 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายก อบต. ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องศาล

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อสถานีโทรทัศน์ไอทีวีได้รับการร้องเรียนจากผู้สมัครสอบตำแหน่งผู้ช่วยครูดูแลเด็กอนุบาลและปฐมวัยของ อบต. ก็ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบข้อเท็จจริงในลักษณะสายลับมีการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล และมีการให้ผู้สมัครสอบที่จะเข้าไปพบผู้ฟ้องคดีติดกล้องบันทึกภาพและเสียงขนาดเล็กที่กระดุมเสื้อในการเผยแพร่ออกอากาศมิได้มีการติดต่อเปลี่ยนแปลงส่วนที่เป็นสาระสำคัญของเหตุการณ์ พยานซึ่งเป็นผู้สมัครสอบต่างยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีเรียกร้องสินบน คนละ 15,000 บาท ต่อรองลดเหลือ 10,000 บาท หากไม่ให้จะไม่ได้เข้าสอบ สอดคล้องกับภาพและเสียงที่ปรากฏในแผ่นซีดีรายการชอตนิวส์ ซึ่งผู้ฟ้องคดียอมรับว่าภาพบุคคลที่ปรากฏในแผ่นซีดีดังกล่าวเป็นภาพของตนเอง และเป็นการพูดคุยกับผู้สมัครสอบในเรื่องการทำสัญญาจ้าง ดังนั้น จึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เรียกรับเงินจากผู้สมัครสอบเพื่อทำ

สัญญาจ้างผู้สมัครสอบปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยครูดูแลเด็กอนุบาลและปฐมวัย อันเป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งนายก อบต. จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อความเป็นนายก อบต. สิ้นสุดผู้ดำรงตำแหน่งรองนายก อบต. และเลขานุการนายก อบต. จึงต้องพ้นจากตำแหน่งดังกล่าวตามมาตรา 64/6 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยผลของกฎหมาย

กรณีที่สาม ลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานพิมพ์ดีด เรียกรับเงินนี้เป็นค่าตอบแทนในการจัดเตรียมเอกสารสัญญาจ้าง : ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานพิมพ์ดีด ผู้ร้องเรียนว่าเรียกรับเงินจากผู้รับจ้างเป็นค่าตอบแทนในการจัดเตรียมเอกสารสัญญาจ้างต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (อธิบดีกรม) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งผลการสอบสวนเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมเรียกและรับเงินจากผู้รับจ้างในการลงนามในสัญญาจ้างจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากลูกจ้างประจำ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 30 วรรคสาม ข้อ 46 วรรคสอง และข้อ 52 ได้กำหนดว่าห้ามมิให้ลูกจ้างประจำอาศัย หรือย่นย่อมิให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม หาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น และหากลูกจ้างประจำกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ถือเป็นความผิดวินัยร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสั่งปลดออก หรือไล่ออกได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี เมื่อผู้ฟ้องคดี

เพื่อนร่วมงาน และผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีให้การสอดคล้องกันว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญญาจ้างในเรื่องการพิมพ์สัญญาจ้าง และระหว่างเดือนมกราคม - มีนาคม มีงานเกี่ยวกับสัญญาจ้างหลายสัญญา ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จัดทำเอกสารสัญญาจ้างและประสานให้ผู้รับจ้างมาลงนามในสัญญา

โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จัดเตรียมเอกสารสัญญาจ้างและเป็นผู้โทรศัพท์ไปตามผู้รับจ้างให้มาลงนามในสัญญา อีกทั้งผู้รับจ้างทั้ง 5 รายที่มาลงนาม ต่างให้การตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ติดต่อประสานงานทางโทรศัพท์ให้มาลงนามในสัญญาจ้าง และได้ถูกผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินค่าตอบแทนในการจัดเตรียมเอกสารและพิมพ์สัญญาจ้างและผู้รับจ้าง 3 ใน 5 ราย ยืนยันว่าได้จ่ายเงินให้เมื่อผู้รับจ้างทั้ง 5 ราย ไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดี ประกอบกับคำให้การของผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานได้ยืนยันชัดเจนว่ารับรู้ถึงพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีว่าได้อาศัยโอกาสที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ดังกล่าวแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตนเองเรียกรับเงินจากผู้รับจ้างเป็นการตอบแทน พฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนเองหาประโยชน์ให้แก่ตนเองโดยเรียกรับเงินจากผู้รับจ้าง ถือเป็นพฤติกรรมที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นการใช้อำนาจดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คำพิพากษาทั้งสามเรื่องข้างต้นนี้เป็นเพียงตัวอย่างบางส่วนที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมหรือพฤติการณ์การทุจริตของเจ้าหน้าที่ในการเรียกรับสินบน ซึ่งก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าในองค์กรของรัฐนั้นมีเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจำนวนมากและมีหน้าที่แตกต่างกันตามที่ได้รับมอบหมาย หรือมีกฎหมายมอบอำนาจไว้ ซึ่งเจ้าหน้าที่บางท่านอาจมีพฤติการณ์ที่สวนทางกับความเชื่อถือไว้วางใจของประชาชนผู้รับบริการและการดำรงเกียรติยศและศักดิ์ศรีความเป็น “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ไว้อย่างมั่นคง อุทาหรณ์ทั้งสามเรื่องข้างต้น จึงเป็นเครื่องเตือนใจให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ตระหนักถึงการใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ในการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ว่าในที่สุดแล้วพฤติกรรมหรือพฤติการณ์เช่นนี้ก็จะถูกตรวจสอบโดยกระบวนการทางกฎหมายและต้องพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ไปอย่างน่าเศร้าใจ

ประเด็นที่น่าสนใจต่อมา เป็นเรื่องของข้าราชการซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุเป็นลูกจ้างชั่วคราวของส่วนราชการถูกร้องเรียน (โดยผู้ถูกร้องรับเงิน) ว่าก่อนและหลังการสอบได้เรียกรับเงินจากผู้เข้าสอบ (รวมทั้งผู้ร้องเรียน) และได้ให้ข้อสอบและบอกค่าเฉลยข้อสอบให้แก่ผู้สมัครสอบคัดเลือกหลายราย

พยานหลักฐานจากการสอบสวนข้อเท็จจริงและการสอบสวนทางวินัยฟังได้ว่า ข้าราชการผู้นี้มีพฤติการณ์ตามที่ถูกร้องเรียน ผู้มีอำนาจจึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ข้าราชการดังกล่าว (ผู้ฟ้องคดี) เห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีความพิพากษาเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการ โดยกล่าวอ้างว่าไม่ได้มีเจตนาในการเรียกรับเงิน เพียงแต่เป็นการพูดล้อเล่น ทั้งเป็นเงินจำนวนเล็กน้อยเพียง 5,000 บาท และในห้องสอบมีกรรมการหลายคนจึงไม่สามารถบอกค่าเฉลยข้อสอบได้ นอกจากนี้ได้ออนเงินคืนแล้วแต่เพื่อชำระหนี้

ข้อกล่าวอ้างฟังได้หรือไม่ ?

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการสอบคัดเลือกฯ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ดำเนินการสอบคัดเลือก โดยคำนึงถึงความรู้ ความสามารถและความเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ และเมื่อพิจารณาจากถ้อยคำพยานจากการสอบสวน

ทางวินัยพยานทุกคนแล้วนั้นเป็นประจักษ์พยาน ซึ่งเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเองและให้การสอดคล้องต้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากผู้สมัครสอบและนาแบบคำถามไปให้ผู้เข้าสอบและบอกค่าเฉลยข้อสอบ ก่อนเข้าห้องสอบและในขณะที่สอบ เมื่อพยานไม่มีเหตุโกรธแค้น หรือโกรธเคืองกันมาก่อน ไม่ปรากฏว่าถูกบังคับขู่เข็ญเพื่อให้ถ้อยคำปรักปรำ ผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีให้การขัดแย้งกันเกี่ยวกับเหตุผลของการโอนเงินคืนว่าเป็นการจ่ายเพื่อเป็นค่าน้ำมันจึงไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ พฤติการณ์จึงเป็นการกระทำการอื่นใด อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการจึงเป็นการให้ตุลสินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนี้ ศาลปกครองสูงสุดยังได้วางหลักการสำคัญเพื่อเป็นแนวทางประกอบการใช้ดุลพินิจไว้ว่า

(1) แม้ข้าราชการที่เรียกรับเงินจะคืนเงินให้แก่ผู้ถูกเรียกรับเงินแล้วก็ตามก็ไม่มีเหตุอันควรลดหย่อนโทษเพราะการกระทำได้เสร็จสิ้นเป็นความผิดแล้ว

(2) การเรียกรับเงินไม่จำเป็นว่าจะเกิดขึ้นก่อนสอบ แต่อาจเกิดขึ้นหลังการสอบแต่ก่อนที่จะมีการประกาศรายชื่อผู้สอบคัดเลือกได้

(3) จำนวนเงินจะมาก หรือน้อย ก็ถือเป็นการกระทำโดยทุจริต

(4) ตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการผู้เรียกรับเงินมีใช้ขอสาระสำคัญ

คดีนี้จึงถือเป็นบรรทัดฐานให้ข้าราชการทุกคนจะต้องรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนเอง ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งประชาชนผู้ที่ติดต่อราชการไม่ว่าด้วยเรื่องใดจะต้องไม่สนับสนุนให้ข้าราชการกระทำผิดวินัยด้วยการให้ผลประโยชน์ใด ๆ โดยมิชอบด้วยเช่นกัน

6. กรณีมีพฤติกรรมการชู้สาว

“ข้าราชการ” อาชีพในฝัน เพราะนอกจากเป็นการทำงานเพื่อประเทศชาติ และประชาชนแล้วยังมีความมั่นคงในอาชีพสำหรับตัวข้าราชการเองอย่างไรก็ตาม นอกจากจะต้องมุ่งมั่นปฏิบัติงานตามหน้าที่ให้ลุล่วงไปด้วยดีแล้ว ข้าราชการก็ควรประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีในสายตาของคนทั่วไปด้วยเช่นกัน ด้วยความประพฤติส่วนตัว บางอย่างอาจส่งผลกระทบต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการได้ เช่นเดียวกับอุทาหรณ์ที่นำมาเสนอผู้อ่านในฉบับนี้

เป็นกรณีของข้าราชการที่มีความประพฤติไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการด้วยมีพฤติกรรมฉันทูสาวกับผู้ใต้บังคับบัญชาผู้มีสามีโดยชอบตามกฎหมายแล้ว โดยมูลเหตุคดีนี้เกิดจาก เมื่อขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลได้ถูกร้องเรียนว่า มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีครอบครัวแล้ว ภายหลังจากสอบสวนทางวินัยสรุปได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โดยอ้างว่าตนเองไม่ได้มีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา และต่อมาได้นำคดีมาฟ้อง ขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในคดีนี้คือผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อผลสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมความสัมพันธ์ชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชา แม้จะไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าถึงขั้นมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ แต่การยอมลงชื่อรับสารภาพเกี่ยวกับความสัมพันธ์ชู้สาวของผู้ฟ้องคดีต่อหน้านายกเทศมนตรี และจากถ้อยคำพยานถึงพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีกับผู้ใต้บังคับบัญชาในระยะเวลา 10 เดือนที่มีการพูดโทรศัพท์ติดต่อกันทั้งกลางวันและกลางคืน การไปพักในห้องพักเดียวกันหรือไม่ก็ตาม ทั้งในจังหวัดและ

ต่างจังหวัดของทั้งคู่ และจากถ้อยคำพยานเพื่อนร่วมงานผู้หญิงในที่ทำงานหลายปาก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีที่ไม่น่าไว้วางใจในเรื่องชู้สาว และแม้จะอ้างว่า ขณะเกิดเหตุพิพาทครอบครัวของทั้งสองฝ่ายอยู่ด้วยกันเป็นปกติสุข ก็ไม่อาจนำมาอ้างให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดไปได้ เพราะผู้ฟ้องคดีในฐานะพนักงานเทศบาลต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งข้าราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าประพฤติกู้ ตามข้อ 19 ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ 1 มีนาคม 2545

เมื่อผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมชู้สาวกับหญิง ซึ่งเป็นผู้โต้แย้งข้อหาที่มีคู่สมรสตามกฎหมายอื่นอยู่แล้ว แม้จะไม่มีพยานหลักฐานชัดเจนว่ามีความสัมพันธ์ทางเพศก็ตาม แต่การดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยถึงการกระทำ ความผิด ดังเช่นในคดีอาญาจึงจะถือว่าเป็นความผิดวินัย ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้กระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง

ไม่ว่าจะผ่านมากี่ยุคก็สมัย “ข้าราชการ” ก็ยังเป็นเสาหลักในการสร้างสรรค์และพัฒนาประเทศ ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่การงานตามที่ได้รับผิดชอบหรือความประพฤติส่วนตัว ข้าราชการก็ต้องปฏิบัตินี้เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับประชาชนทั่วไปให้สมศักดิ์ศรีของผู้ที่ได้ชื่อว่า ... ข้าของแผ่นดิน

7.

กรณี ป.ป.ช. จัดมูลความผิดวินัยร้ายแรง

การพิจารณาโทษทางวินัยข้าราชการที่ถูกกล่าวหาว่าทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแล้วนั้น หน่วยงานของรัฐต้นสังกัดหรือผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา ต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี (มาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542)

ด้วยเหตุนี้ ในการพิจารณาโทษทางวินัยข้าราชการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูล ผู้มีอำนาจจึงมีเพียงอำนาจลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลแล้วเท่านั้น จะเปลี่ยนแปลงฐานความผิดไปจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติแล้วไม่ได้

อย่างไรก็ตาม กระบวนการพิจารณาเพื่อออกคำสั่งดังกล่าวมีประเด็นปัญหาทางกฎหมายที่น่าสนใจหลายประการ เช่น **ในชั้นอุทธรณ์** ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จะพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดแล้วได้หรือไม่ หรือ**ในชั้นฟ้องคดีต่อศาล** หากข้าราชการที่ได้รับคำสั่งลงโทษเห็นว่ามติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาว่า มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยประเด็นดังกล่าวว่า โดยมูลเหตุของคดีนี้ เกิดจากกรมทางหลวงชนบทได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีหน่วยงานได้จ้างซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง โดยผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุได้ลงลายมือชื่อตรวจรับงาน

ซ่อมในใบตรวจรับพัสดุ ทั้งที่งานซ่อมยังไม่แล้วเสร็จ และมีการเบิกจ่ายค่าซ่อมรถยนต์ให้กับผู้รับจ้างก่อนที่ผู้รับจ้างจะส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด พฤติการณ์ถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบพัสดุ เป็นความผิดวินัยฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ และคณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นการใช้ดุลพินิจในการลงโทษที่รุนแรง ไม่สมควรแก่ความผิด และผู้ฟ้องคดีได้ขดีใช้เงินให้แกทางราชการแล้ว อีกทั้งก็ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน จึงควรได้รับการลดหย่อนโทษ จึงฟ้องคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กรมทางหลวงชนบท เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 โดยขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

คดีนี้คณะกรรมการ ป.ป.ช. โต้แย้งว่าการวินิจฉัยชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในฐานะเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ผู้ฟ้องคดีไม่อาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. และคำสั่งลงโทษทางวินัยได้ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยประเด็นนี้ว่า มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ข้อมูลความผิดทางวินัยเป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ที่มีผลเป็นเพียงการชี้มูลความผิดทางวินัยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี และสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงได้

ตามความเหมาะสมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 จึงยอมมีอำนาจดุลพินิจอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีได้ตามรูปคดีโดยไม่ต้องยึดถือพยานหลักฐานจากสำนวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

สำหรับประเด็นปัญหาว่า ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จะพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดแล้ว ได้หรือไม่นั้น ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีผลผูกพันองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้

สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงถูกจำกัดว่าจะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ว่ามีได้กระทำความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลไว้ไม่ได้

กล่าวโดยสรุป ในชั้นการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจออกคำสั่งจะต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล มีดุลพินิจได้เฉพาะกำหนดระดับโทษเท่านั้น

ในชั้นอุทธรณ์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลไว้ไม่ได้

ส่วนในชั้นฟ้องคดีต่อศาล มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มิได้เป็นการใช้อำนาจโดยตรง ตามรัฐธรรมนูญที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 จึงมีอำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกระบวนการพิจารณาเพื่อมีมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

สำหรับประเด็นเรื่องคำสั่งลงโทษทางวินัยไล่ออกจากราชการขอด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าเป็นคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมาย

ที่มาของข้อมูล

- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ พ. 36/2559
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 595/2561
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 243/2554
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 759/2559
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 433/2562
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 200/2553
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 84/2553
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. 373/2561
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อบ. 41/2561
- คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ พ. 20/2560

